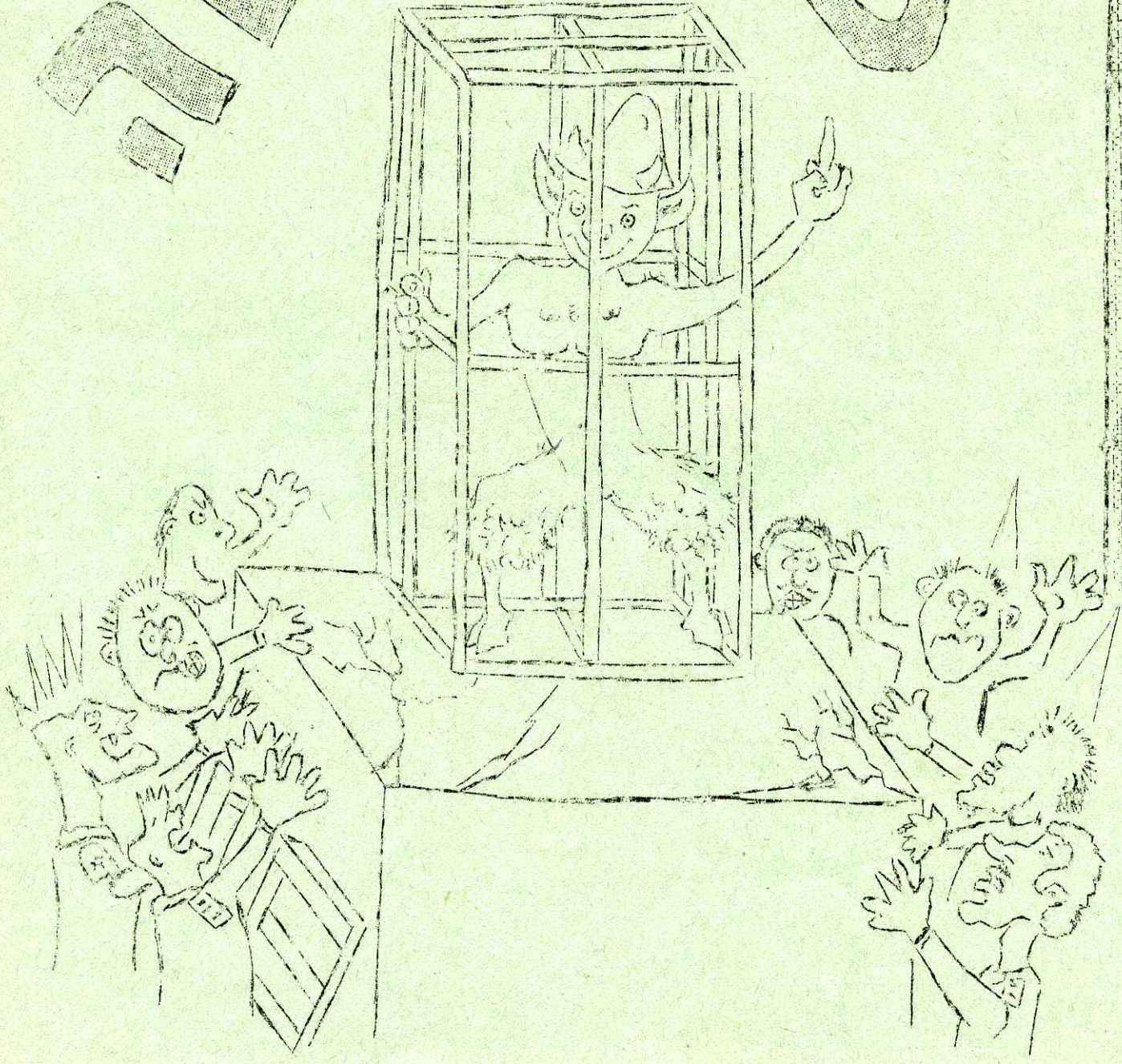

כל סדטה :
29.4.82
מס. 32
חמיסד : משה ג.ח.

האיש והחיה

שלום סוטים

השבוע רצייתי להביע את דעתי בתור אחד מעורכי העיתון, איך אני הייתי רוצה שיראה העיתון שלנו. דבר ראשון הוא שלנו. הפחד של האנשים מביקורת היא בסך מהחבריש שלהם, אז חברה, אל תפחדו. אני לא קובע את דעתי על מישהו על סמך קריאת מאמר בלבד. דבר שני; כותבים קבועים. בסדר, היום יש מן גל כזה של כתבות בצורה הומוריסטית, סרקסטית, דבר זה לא צריך למנוע מאנשים ללכת בכיוון אחר. לאחרונה נראה לי שיש חשש לחשוף או "להוציא לאור" הרגשות אישיות על הסובב אותנו. אם זה החיילים בצבא או החברה כאן במשק. אני בטוח שיש בנינו המסוגלים לעלות בכחב את אשר ראו בטלוויזיה על המתרחש בימית, את הרצון להשפיל את העניים מהמסך ופשוט לאמר לעצמן זה לא יכול להיות דבר פזה בארץ שלי? שיפסיקו...

לא אחשוב פחות על בן משק קטוח קר מזג ויפה תואר אם יפרסם בעיתון שיר שכתב לבד לבד בחדר, אחרי שכולם הלכו לישון, על הנוף הנפלא שהטבע העניק לחתיכה הקטנה מהארץ שיצא מזלינו ואנו יושבים בה.

אז חברה, עוד קצת אומץ, קצת פחות מהנושא של "מה יגידו עלי" ונוכל לעשות עיתון שגם יבטא את ההרגשות והמוזות של כולנו וגם לא יכתב בסגנון יחיד ומונוטוני. זהו זה, בתקווה שהבנתם.

תראו

אורן.

מה נשמע

- אילזה היחה מרכזת צוות יום העצמאות....

- ולהלן כמה ממרעיונות של אמיר שתוכננו לקראת החג:
- 8 קטפות עולות ויורדות במשך כל ההופעות בערב החג.
 - לפיקניק - מנות טלביזיה מוכנות יחד עם גחלים חמים וסטייק עליהם.
 - להכין סטט נע על כל שביל במשך שיוביל את החברים לכל האירועים החשובים.

- הלן לויץ חיכחה כשעה במגרש הכדורגל ליום ספורט עד שבסוף התייאשה והלכה הביתה.

- דב ופילים עדיין משוכנעים שבכלבים באים אף ורק כדי לחרבן על האוכל שלהם בפיקניק.

- המערכת מביעה פליאה גדולה על כך שבעיתוי כל כך קרוב ליום השואה לא היו חברים שהביעו התנדבות ואפילו לא שקטה, או התמרמרה על כך שאודי ניגן את יצירות ווגנר.

- שיטת החינוך בפחד פועלת.
רענן חזר יום לפני שנגמרה שנת החופש מפחד שיסירו את מעומדותו והוא יצטרף לחבורה של יואל ורוני. הוא חזק יותר בהיר בבית השחי, בחזה בגב ועל הש... שיניים.

- באחד מימי השבוע האחרון נערך רצח עם על השיחים שמאחורי הבנין של יאיר, בעיתוי קצח מפתיע הגיע מינה ס. ושכבה מול החלון של איתי. זה הכריז: "את השיחים האלו תגזמו על גופתי המתה!". לאחר רבע שעה של שיכנועים מינה קיבלה שכבר גזמנו את השיחים ובהתגנבות יחידים פרצה אל חדרו לבדוק שהחדר לא מוצף באור. עוד נאמר לה בעידוד שעד שאיתי יחזור השיחים כבר יגדלו מחדש (המבין יבין).

- חעלומה נוספת הגיעה לקיצה אך אבנר עדיין חוקר.

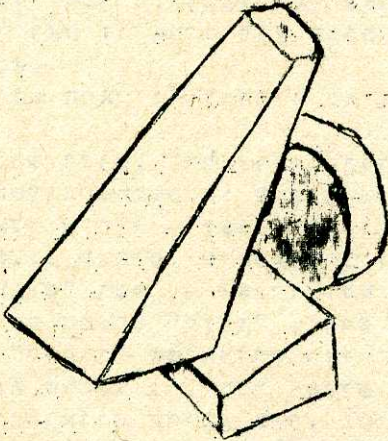
(המשך בעמוד הבא)

(המשך מעמוד קודם)

ג'רי השריף הסכים לשחרר ממעצר חקיתה את פלוא, רפי, מאיר ר. והרי ל. לאחר שמשו ואורן הסבירו את עצמם ופיצו את אבנר בעוגה, על העוגה שנגזלה ממנו. אבנר מצידו ניגש לבני פ. והזמין נוסף למערכת רב בריח, מערכת של קרן לייזר ו-2 מצלמות וידאו במעגל סגור. עיקבותיו של עד המדינה יואל ווינטרוב נעלמו.

- דליה וררי חצור נוסעות לחוץ לארץ.

- כמה תוצאות מאלפות מיום הספורט:

- אומגה -
- 1. חברות 2:54 דקות
- 2. בנות ארבל 2:56 דקות
- 3. מתנדבים 2:57 דקות
- 4. חברים 3:15 דקות

- גלישה -

- 1
- 2. (אין תוצאות הסטופר של אדי נרטב)
- 3
- 4

תוצאות יוהר מדויקות ומפורטות אצל יצחק ע.

- אלן איסטון סרב למסור את המגפון ליום ספורט כי הוא השתמש בקסדה והמגפון היה מחובר בשרשרת לקסדה.

- שיחה שנערכה בין ברוך ועומר בתחרות "מיניגולף" בלונה פרק:

- אבא מה זה? אתה רשמת שש נקודות. יש לך רק חמש בלבד.

- תשתוק טוב. יש לי שש עכשיו!

- אבא, אתה לא יודע לספור.

- תשתוק אמרתי לך. יש לי שש ואם ארצה יהיו לי גם עשר.

- אבל אבא למה?

- תשתוק אחרת אני כפליק לך!

לחיים ובתאבון !!!

רשמו: רפי / משה / אורן

אמיר / תמיר / סחמניר

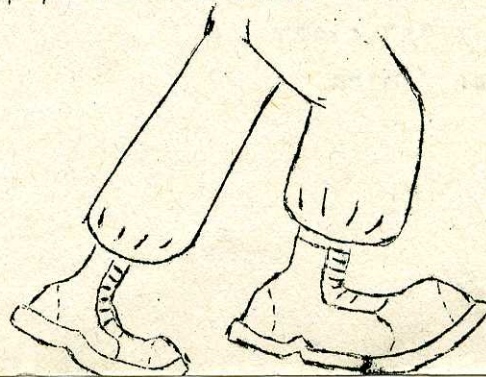
ימית ורונית

טוב, אז בקשר לתוכנית כחתונה של רונית וג'וני, לא נראה לי ש... אוי, סליחה התכוונתי לכתוב על ימית - אז הנה מה שיצא:
 קודם נתחיל מזה שהיו שם בערך 2 חיילים ו2 חיילות על כל צדיק, כך שתנאי הפתיחה של הקרב היו לטובתינו. הגענו ביום שני בבוקר, והתבצרנו בתוך הבניינים הנמצאים מול אנשי האמת הנוערת...
 כל אחד חפר שוחה ומילא שקי חול... לא, ברצינות - היתה שם הרגשה של שקט של לפני הסערה כאשר כל צד בוחן את ה"אויב" שלו, וכאן התחיל האבסורד הגדול: שיחות כגון "חבר'ה, בשביל מה באתם הנה, זה ארץ ישראל, אז מה אם קבלתם פקודה... ואת זה אמרו לנו בנות שלפי מה שההגיון אומר לי - הן לא שרתו מעולם בצבא.

כך עבר היום הראשון, ואחריו בא יום השואה, כך שה"אקשן" נדחה שוב ב-24 שעות.

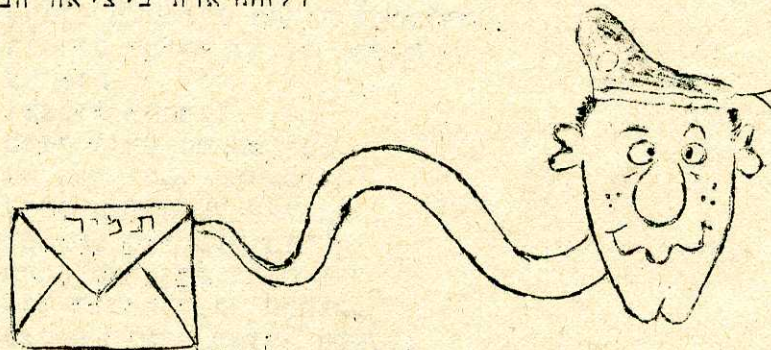
טראח!! הגיע היום. לכל צווחת הוגדרה משימה - יעני הוצמד בית שאותו היו צריכים לפנות. והשעות מתמשכות: שמננה - תשע - עשר... וישיבה ממשלה, ושוב מחכים... ושלושים אלף שיחות - יעני הסבר על הענין שזה בס"ה לא מחבלים, לא סורים, ואפילו לא... מצרים. סיסמאות כגון: "אנחנו עם אחד", "חכמה - הם בס"ה הנבחרים שבעם" וכו' - יאמרו ללא הרף ע"י הגנרלים שפחדו שהאנדיאנים של גולני ישמעו רק את המשפט "לזוז", והם יזיזו את הכתים יחד עם האנשים... בקיצור - "ליקקו" שם בצורה רצינית לדוסיס. כבר חשבתי להגיד "סליחה" לכל בחור ישיבה שאתקל בו. וכך מגיע צהריים, אחת, שתיים, שלוש, וכוס!! יש אישור: אינדיאנים קדימה צעד. כמובן שמגיעים לבתים בלי נשק, והכל מחוח מתוח. פתאום - טררררר טרררר טררר. מישחו שם החליט לעשות קצת אימון קליל של אחת"צ בנשק שהיה לה בבית-עמדה-מוצב שלו. מזה, הם מטורפים? לא, זה בסדר, זה רק אדם קטן שהתגלגל לו הכורג מהקומה השלישית. טוב, ניחא, ממשיכים. דיבורים נסיונות שכנוע, לא הולף, אז יאללה להתחיל לנקות...
 וכאן התחילה הקומדיה הטראגית האמיתית: שולחים בנות שנמצאות בדיוק שבועיים בצבא (יעני - עוד לא קיבלו בכלל את הציונים מהבגרות שלהם...) ואומרים להם להוריד את הבנות שהיו על הגגות. בקיצור, היה "שמח" ו"עליז" כאשר כל דקה מעבירים עוד חיילת לטיפול נפשי מזורז + הורדת פרופיל.
 כך עברו השעות הראשונות, והחילה ירד. ושוב קמים בבוקר ונוסעים לחצר אדר וכובשים גם את המוצב הזה, ואנשים בני 20-30 כוכים ומייללים כמו ילדים, אבל לא שוכחים להטיף באותו זמן מוסר לאותו חייל מופרע בנפשו שהעץ לעלות על הגג של ביתו (מזה יומיים) של איש השורשים והאמנה...
 לכל מי שהסתכל בטלוויזיה ביום שישי בערב, היתה ודאי הרגשה שהם שונאים בכל ליבם את החיילים, וכדי שתדעו גם קצת על הצד שלהם, דעו לכם שזה ממש לא נסוף. היה אומנם מתח והיו התפרעויות, אבל כמה שראיתי אצלינו, הם לא פעלו מתוך "קריזה". הם השתדלו עד הרגע האחרון להסביר ולשכנע וגם חיילים שכבר עלו על הסולמות וטיפסו דרך חלונות קיבלו מקלחת של נסיונות שכנוע בצעקות ולעיתים גם דחיפות של להט היצרים, אבל בפירוש לא אלימות מסוכנת. מה שראיתם בטלוויזיה היה עיוות של המצב. אלה היו רק קצוניים פנאטים שמספרם אינו עולה על

(המשך בעמוד הבא)

מאה איש, וזה מתוך כאלפיים חמש מאות שהיו שם בס"ה. זהו, זה מה שהיה, וכל מי שקצת חשב וקלט שם מה שקורה מסביב יודע שבשביל זה לזוז אחורה מעוד ישובים כגון אלה ביהודה ושומרון למשל צריכים האנשים המנהיגים לחשוב פי מיליון וממש לפחד להחליט על נסיגה מאיזה שהו מקום - ולפחות מהבחינה הזאת השיגו ממנוגדי הנסיגה את מה שרצנו.

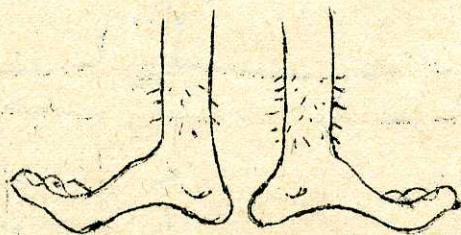
אוהב אתכם,
ולהתראות ביציאה הבאה
תמיר

קטעים נבחרים ממכתב שעמרי שלח לסעודיה

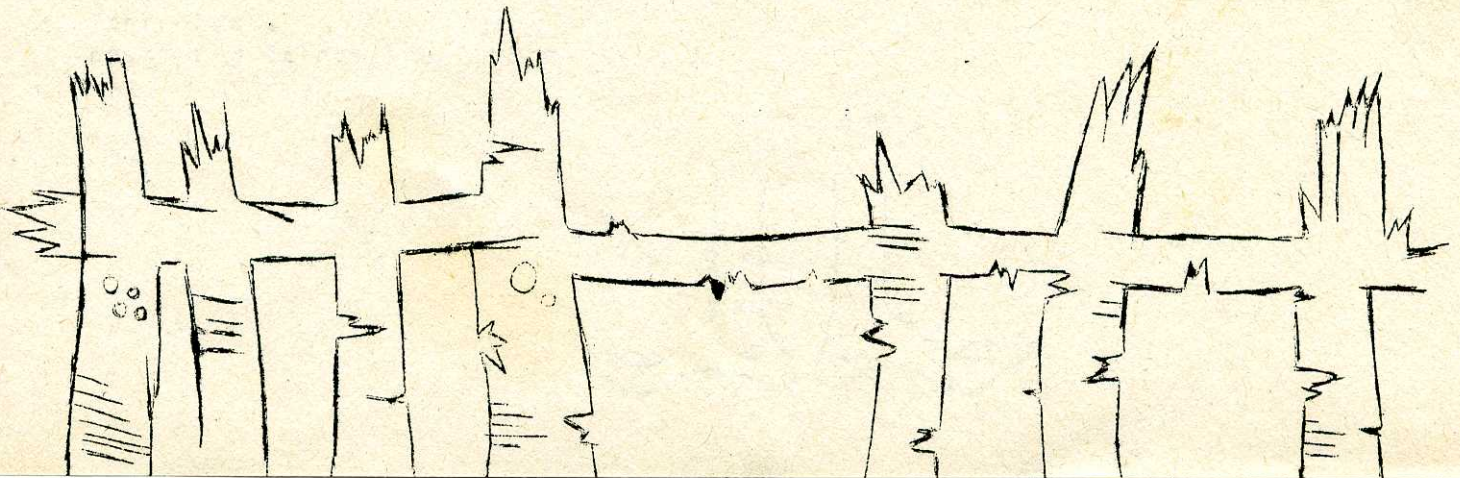
לאמנון שלום רב,
שמע אני יודע שזה בא לך כהפתעה גמורה אני מתכוון למכתב הזה. אבל זה שום דבר לעומת ההפתעה שאני חספתי כאשר השמועה הראשונה בקשר לנישואין הגיעה אלי.
... "זה כמעט חמש שנים מאז שעזבתי את המשק ואצלי הרבה דברים בראש זיכרונו נשארו קפואים!" ... אני בטוח שהכל שונה עכשו. אני בטוח שאתה השתנת הרבה. האח שלי טוען שאתה נורא מרובע. אם כך אז לא השתנה הרבה. ... אולי בעוד שנה אוכל להגיע למשק, מי יודע. איך לי מושג מי החברה שלך, כל מה שאני יכול להוציא מהאח שלי זה האנטומיה שלה...
... "הי אמנון, בדיוק בא לי זיכרון חזק מהעבר, אתה זוכר כשאנך אתה ועודד ישנו ביחד בחדר ליד נורברט, ונועה האחות של עודד התחתנה? אתה חושב שעודד נתן לה את המתנה או שהוא עדיין מתזיק את זה בארון הקיר. תמיד רציתי לדעת מה היה בקופסא הזאת. אך, היו ימים. דרך אגב מה שלום נורכט? ואיך קלמן מרגיש, האם הוא עדיין משרת בצבא או שהוא נהרג בדרך לפרק מוקש".
... "שמעתי שברוס רוצה לבנות את מגדל אייפל על החדר אוכל. למה לו, יש תכנית "ברוך השם".
תמסור ד"ש לג'רמי ויתר החברה

שלום, עמרי.

כבוקר יגלה האור את הלוט
 מעל פרחי הכבשנים,
 הצריפים יחזירו בין הגדרות
 כמו להקת מתכונות טמאות,
 מתפתלות במחטכי הזמן.
 צללי אדם ינועו בעדינות
 לצלילי תזמורת רפאים,
 כדפים מזקמטים באדמה המתפוררת.
 הילדים ימוגו בדממת אמהות
 עד מות
 והאבות יתפרקו לאט
 במעי הארץ המתהפכים,
 את הכל יכסו זמדומי
 עינם האפלה של האלים.
 ומתכת, כמו בעל כורחה
 תהרה הארץ בעויתות צער
 עוד ילדים ועוד אמהות,
 נקיפת רגעים בשעון המפעל.
 אנקת הרוח לאורך הגדרות
 מנגנת רקויאם אחרון.
 אחרון.

דודו.

האנדרטה פוצצה, העיר הרוסה, האנשים פונו, מזג האויר נאה!

יום הזכרון לחללי צה"ל עובר חולף לו, אומרים לי שגם בשנה הבאה יהיה אחד כזה. גם אחרי זה ואחרי זה, אומרים לי בבדיחות דעת שיום הזכרון, הג העצמאות יום השואה הכל בא יחדיו. מדי שנה נמשיך להתיחד עם שישה מליוני אדם שנמחו מעל פני האדמה. מדי שנה נמשיך להתיחד עם חיליט נופלים, והבדל הוא אמרו לי - ששה מליון זה נקודה אבל החיילים עוד כוחם במותניהם נופלים וקמים ונופלים (יאה העיר ימית, איך נפלה רוחט) סוגרים את הפער לקראת המליון הראשון.

יום הזכרון מזכיר לי קצת באיחור של כמה שנים שגם כאן בבית הזה יש את השמות האלו. מעבר לדשאים המוריקים והפריחה המשגעת של האביב עולים ריחות לא כל כך נעימים של הזנחה, שימחה. את השכחה הזאת אנו יצרנו. אנו לומדים להיות את העתיד מטפחים את הסוהו שוכחים את העבר.

שבת אחה"צ, ישבנו על הדשא קבוצה של אנשים צעירים וזקנים ברוחם מיבשים את כוסות הבירה שוטפים בצימאון את העיניים על הכביש המוביל, "מעבירים מידע" הנה ארנון יושב איתנו כאן היום מלטף את הכסן בתנועה סיבובית כמו תמיד, ארנון תואר ראשון בכלכלה, אשה יפה, כרס קטנה רצינית, שיער דליל. ארנון - ריח זיעה חריף מוכר, גיטרה, שירי ארץ-ישראל, סיפורי צבא, קצונה, העתיד לפניו!

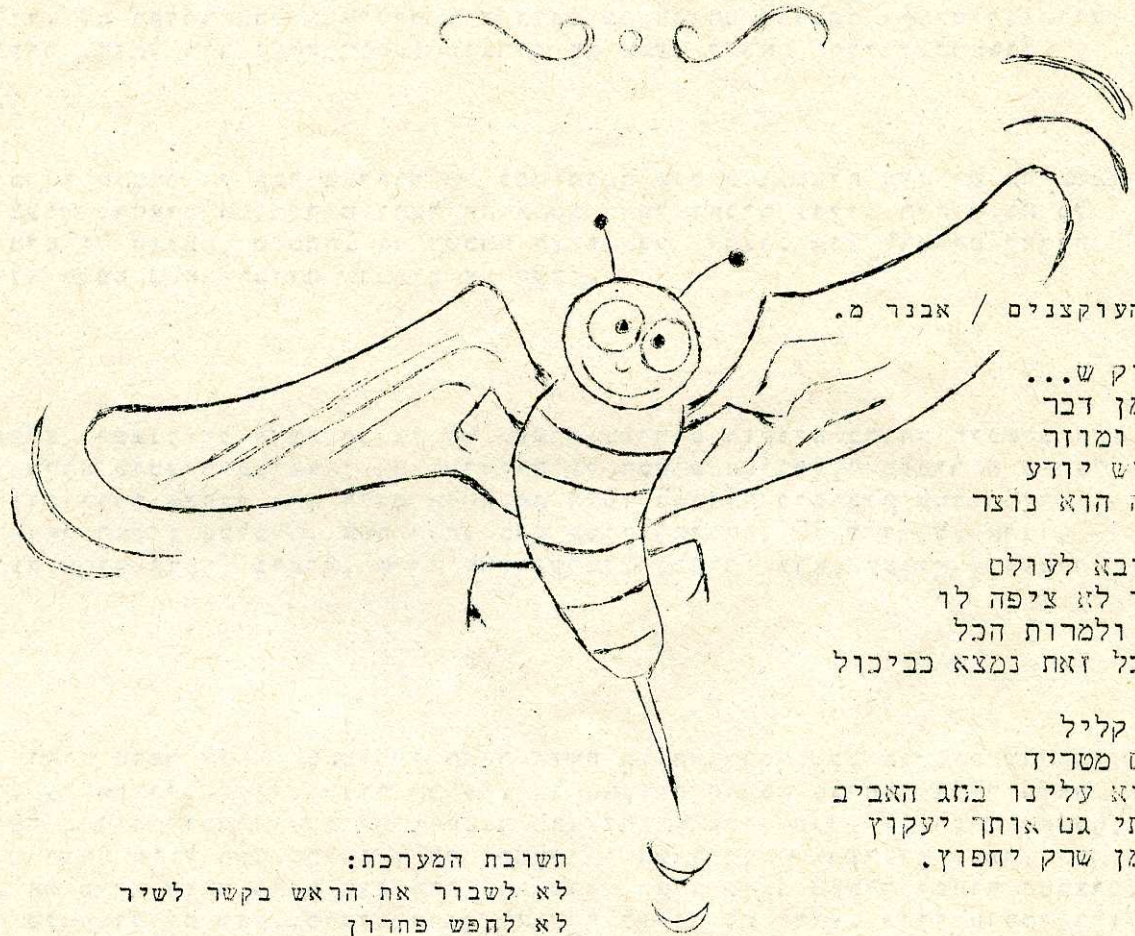
..... והוא אומר לי - הסתכל על העיר הזאת גל החורבות. על הלבנים שניתנו לעבדיך, על העצים, הנוי, העוף המוכר. על האנשים חורכה פניהם. העיר הזאת הוא אומר כמו הירושימה אבל לא הופצצה מהאויר לא אסון טבע, לא רעידת אדמה. את העיר הזאת אוכל העם בתיאבון דרך מהקעי החדשות מפצח גרעינים מפצח ראשים. את העיר הזאת רואה העם מדי יום מניד ראשו בעצב ממשיך לפתור תשכזים. שיירות של מכוניות ענק מפונים כדרך לא דרך לעתיד לא ידוע. שיירות פסי כרוזל, רכבות, יום השואה. טרקטורלי ענק מפלטים דרך מישרים את הקרקע. מכסים את ההריסות, חופרים בורות מכסים את ההוה, יום השואה. הורים, ילדים, כלובים חיילים, אם, תינוק, יום השואה! האנדרטה פוצצה, העיר הרוסה, האנשים פונו, מזג האויר נאה!

העיר ההרוסה הוא אומר לי זה ההזנחה, זה הטלויזיה, בית הקברות, המים הדולפים, קוצי הבר. ההרס הוא אומר זה חוסר ההגיון שבדברים. לראיה תחרות הארווזיון, גרמניה מקום ראשון ישראל שניה, יוף השואה!

(המשך מעמוד קודם)

מלחמה ועוד מלחמה! ארץ סיני, רמת הגולן, בקעת הירדן - תואי דרך של קופסאות שימורים קליפות תפוזים ומצבות זיכרון בצד הדרכ. תואי דרך המהחיל בשדה הקרב ומסתיים בבית הקברות. שורות שורות סימטריות של שמות. קברי בחורים צעירים אשר חיפשו את התהילה, קמו להסתער בטרם הבשילו ומצאו את הכדור התורן.ואנחנו כאן מבשילים ושוכחים. מחזירים ושוכחים. יורים וכוכים. אומרים זה מחיר השלום.

רונן.

שירת העוקצנים / אבנר מ.

זה מציק ש...
קיים מן דבר
מטריד ומוזר
אין איש יודע
לשט מה הוא נוצר

הוא הובא לעולם
אף אחד לא ציפה לו
על אף ולמרות הכל
הוא בכל זאת נמצא כביכול

המעוף קליל
הזמזום מטריד
נחת הוא עלינו בחג האביב
גם אותי גם אותך יעקוץ
בכל זמן שרק יחפוץ.

תשובת המערכת:
לא לשבור את הראש בקשר לשיר
לא לחפש פתרון
הוא לא נמצא מוסתר:
לא במגירה ולא בארון

באחריות אני אומר:
במקרה הזה כדאי לותר
מהר ומה שיותר.

דעיון או ראיון

שלוש אורה זמננו קצר. את רוצה לדבר. ידוע, תדברי אוקי אבל תקצרי. את נוסעת? שנה שנתיים, שלוש, כמה? אורה כמה? את יודעת אורה תכנון לטווח רחוק. סדרן העבודה שואל! את רוצה לדבר. רק רגע תני לי לגמור, גם לי יש מה להגיד, מה יש רק אותך צריך לראיין, גם לי יש מה להגיד.

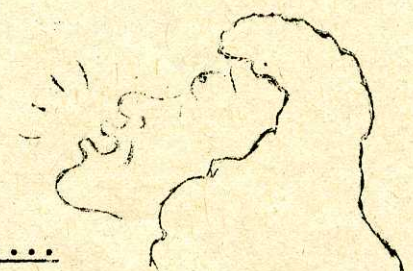
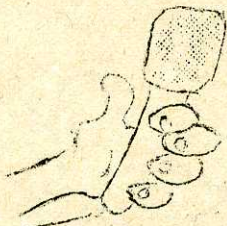
שאלה: עכשיו קסץ כמעט פריחות, זריחות, ריחות. את מוכנה לוותר על כל זה? את מוכנה לוותר על כל הידפי הזה בשביל האפור החולני של אנגליה. הסתכלי סביב על הקיבוץ הירוק. על האנשים. איך מתעוררים לפתע מתרדמת החורף מבשילים יחד עם הפירות.

שאלה: איך את מסכמת את התקופה הזאת אחרי הצבא. את השנות במשק. את האולפן, העבודה במשק ילדים. אהבות, אכזבות, הכל. מה קורה מה לא קורה. מי בא מי הלך. חתונות, הריון, גירושין. ספרי הכל, זה מה שהאנשים אוהבים. את זה אוכלים לארוחת בוקר בלי תבלינים בלש מלח. את הולכת? רק רגע עוד שאלה אחת אורה. עכשיו ברצינות יש לך דקה לשפוך, דקה עבה מאוד. תנצלי את הזמן הזה להגיד הכל, אחר כך כבר יהיה מאחר, לא בקשנו שתקפצי מהאסס לא עחשירי לנו לא כלום. רק קצת רכילות. את יודעת אנחנו אוהבים את זה, תספרי על העבודה במזכירות על המצוד שעושה דינב אחרי הזכובים והיתושים כיצד זוחל תחת השולחן לחפש חיידק שהסתנן, כיצד מדביק בטעות את הבולים הפוך. את זה אנחנו אוהבים. עברה הדקה שלך הנהאניאשאל עוד אחת, תשתדלי הפעם לענות ולא ללכת סחור סחור עם התירוצים שלך.

מה קורה באמת עם דני בתקופה הזאת והאם באמת הוידאו, הרדיו קסט, הטלוויזיה הצבעונית הביא לארץ כדי להשתקע סופית או שרק עשה טובה למישהו במטוס עם זכויות העולה שלו. נו באמת אורה, את זה אנחנו רוצים. הציבור כאן משתגע אחרי אנפורמציה חדשה. מה, את צריכה ללכת לעבוד עכשיו. מה קרה פתאום, לעבוד את רוצה, אחרי שכל היצים עשית כאילו. לעזור לג'קי את אומרת. לעזור במה? דווקא עכשיו בשעת הראיון, זה נשמע לי צחוק הפתרון הזה.

אוקי שאלה אחרונה אורה - כמה? כמה? שנה, שנתיים, שלוש?

ואל תשכחי שכאן זה המקום היחיד בעולם שנאמת אוהבים אותך אל תשכחי את זה לעולם.
נסיעה טובה!

...ובתגובה...

באחד ממסעות חיפוש האוכל המרובים שלי נכנסתי בהרגלי גם לחדר של רונן מיודענו, הידוע גם בכינויו "המושלם". במקרה מצאתי את "הראיון" שזה עתה קראתם. תמיד טענתי שרונן חושב עלי הרבה. המסמך הזה שמצאתי במקרה רק מוכיח את טענותי לכל אלו שגיחכו לשמע אשליותי. ובכן, אחייחס בכמה מילים קצרות לשאלות. אין לי הרבה זמן; אני נוסעת ביום ראשון לממלכת ההומור (אנגליה).

(המשך בעמדה הבאה)

(המשך מעמוד קודם)

כן! בהחלט עצוב לי לעצוב בתקופה פגרת כל כך; עצוב לי לעזוב את החיך המתוק והלבבי של משה גרשמן שזה עתה החל לפנות. גם את רענן שחזר עם פריחה משגשגת של נמשים על הפנים. בכלל, עצוב לי לנסוע בידיעה שליש לי רשימה כל כך ארוכה של אנשים וחתולים שאתגעגע אליהם.

מאיך... (מי לא מבין את המצלה הזאת?) אני ברצון רק מקוהרת על הפריחות, הריחות וכל היופי הזה בשביל האפור החולני של אנגליה כי נישבר לי כבר להתעטש 24 שעות ביממה. אין לי כה יוחר לנגב את האף ונגמר לי החשק להסתובב עם גליל נייר טויילט קבוע. בשביל זה אני בורחת לאפור החולני של אנגליה.

לשאלתך השניה: את השנה וחצי שעברו עלי במשק מאז השיחרור אין טעם שאתחיל לפרט אחרת תצטרכו להפנות אותי להוצאת "סטימצקי" אבל במובן מופשט אפשר לסכם את התקופה כתקופה מבובלת.

זו לי הפעם הראשונה בה אני לא נמצאת באף מסגרת מחייבת ולכן עלי להחליט באיזה כוון אני פונה. אני חושבת שכולנו יודעים כמ. מדובר, ולא לה שעדיין לא הגיעו לזאת אני רוצה להגיד רק שתי מלים: התחילו לדאוג!

על העבודה במזכירות אני משאירה לכם לחוות דעות. בסופו של דבר אני הייתי המנחה ואתם הקהל. מה שכן הייתי רוצה להמליץ מאוד: אסור להכניס לשם אף עובד או עובדת שאין להם לפחות תואר ראשון בפסיכולוגיה.

עם דייב עצא לי לקשר יחסים מצוינים תוך כדי השיחות הרציניות שנהגנו לנהל בעודנו מחלקים את עיתוני אחר הצהריים. אנחנו מאד דומים; שנלנו תמיד נוהגים להתבלבל בתאים.

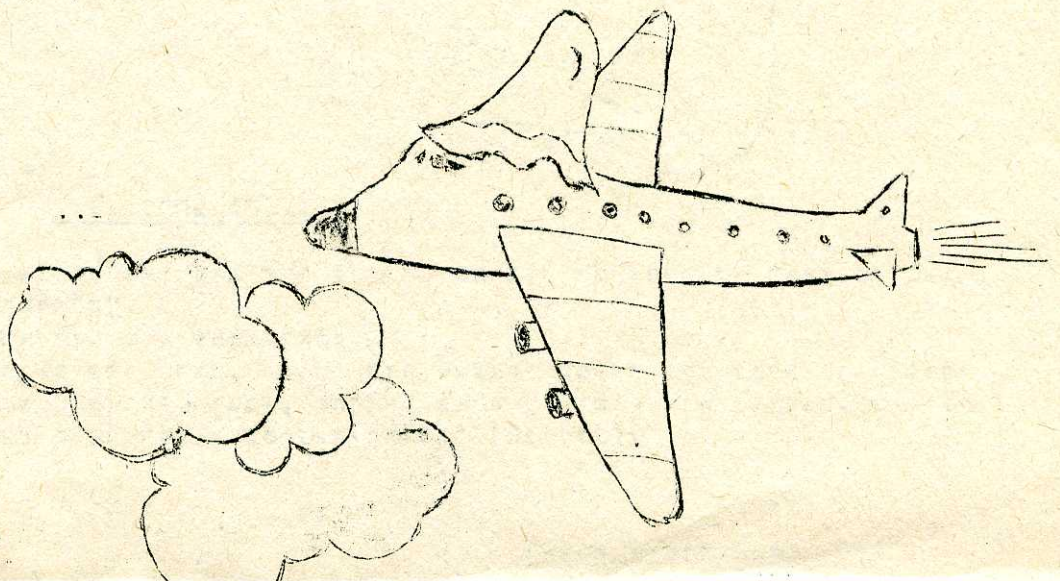
מה קורה עם דני בתקופה הזאת? באמת... רונן. אתה יודע טוב מאד שאני האדם האחרון (חוץ מאמא שלנו) שיכול לספר על מה שקורה עם דני. אנחנו נוטים להאמין שהוא אדם מאד מיוחד במינו. יש רק אדם אחד נוסף בעולם שדומה לדני בייחודו וזאת אני. (המשפט האחרון נכתב בנימה של חרדה, בעיקר לקראת העתיד).

לשאלתך האחרונה: כמה?

אין לי מושג. אני מאמינה שאהיה בחזרה לחתונה של ג'וני ורוננית.

לסיכום. אין סיכוי שאשכח את המקום הנפלא הזה לרגע! אני אוהבת וגם מעריכה את צורת החיים שאנחנו מנהלים כאן. ובעיקר נבלל האוירה המיוחדת שיש לנו פה. יש לי רק בקשה קטנה: תשמרו טוב טוב בשבילי על לירי ולופטנזה החתולים וגם אם אפשר, על תמיר.

חרדה ולהתראות
אורה.

הרהורים

ערב יום הזיכרון לחללי צה"ל. הרדיו דולק ושירים ישראלים הנדרים בוקעים ממנו ושוקעים לחוך האוירה הרגועה, אך רצינית, שבהדרי...
ראיתי בטלוויזיה את זוג ההורים השכולים, ניצולי השואה, שסיפרו בעצב מלא גאווה על בנם שנפל במלחמת ששת הימים והרהורים צפים וממלאים את ראשי...
מי הם האלמונים האלה שחרפו את נפשם... האם הם קשורים אלי... האם נפלו עבורי...
האם אני מחוייב להמשיך את צו גורלם... האם אני אנהג כפי שהם נהגו - פעמים רבות אני שואל את עצמי שאלה קשה וחסרת מענה זו... ותמיד אני מרכיך את ראשי ומודה לעצמי כי התשובה אינה הדם וברורה לי. אני נזכר בכוננות האחרונה כיצד פחדתי כשדיברו על מלחמה... ואז אני רואה בדמיון את זוג ההורים השכולים והפעם האם בוכה והאב עיניו זולגות דמעות ושוב, כמו תמיד, אני מניח לשאלות ומקוה בכל מעודי שלעולם לא אדע...

גרשון מדר.

